

הזורק פרק שמיני גימין

פ.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"ג מהלכות
גירושין הלכה יד ופ"י
הלכה ד תמנ ע"ג טו"ט
אה"ע סימן קמט סעיף יג
וכי ק"ט פ"ח :

ב א מיי ש"פ ה"י יא
סמנ שס טו"ט ע"ע אה"ע
סימן קמ"א :

ב ג א מיי ש"פ הלכה כ'
סמנ שס טו"ט אה"ע
סימן קכ' :

ב ג ד א מיי ש"פ הלכה
כ"ה סמנ שס טו"ט ע"ע
אה"ע סימן קמט סעיף א'
ב"ד ו מיי ש"פ א"י
מהלכות מלוה ה"י ו
סמנ שס טו"ט ע"ע אה"ע
סימן קמט סעיף ו
וטו"ט ח"מ סימן קמט סעיף
כ' :

פסקי ר"ד

שאין להם לא כתב ולא לשון.
או שכתבו שלם מלכות מדי
או יין או שמנה לחרובן הבית
או לבנינו ולא הויתרו בו
שנת המלך המולך בבבל הוא
פסול: אמר עולא מפני מה
תקנו מלכות בגיטין ששום
שלום מלכות פ"י שיאמר
כל כל חושבין אנו בעיניהם
שכותבין זמן שטרותיהן על
שמינו: ומשום שלום מלכות
תצא והולך ממור אין ר"מ
לשפיה דאמר רב המנא
משמיה דעולא אמר היה
ר"מ כל המשנה ממטבע
שטבעו חכמים בגיטין הולך
ממור. גרסי' ב"פ"ק דע"י אמר
ליה רב תנן בגולה אין
מונין אלא למלכי יון הוא
סבר דהוי קא מדחי לן נפק
דק ואשכח ודנאי בגולה לא
מונין אלא למלכי יון ומבאי
מוכח אלא דפליגי [בשטרות]
שלום מלכות ואף בגיטין
נמי היו מונין למלכי יון
ואצ"ר דהתן כתב בשלם מלכות
שאנה הוגנת וכי' עד תצא
מזה ומזה לכל הדרכים האלו
בה ואצ"ר רבנן דפליגי עליה
דר' מאיר ואמרי הולך כשר
מודד תצא דאמרין לקמן
ב"פ הגמרא (דף פ"ה) אפי'
נהגו למכור מלכות יון ולא
חיישין לשלום מלכות משום
דחזו להו דלא הוו קפדי עלייהו
ואין לומר דוקא לשטרות
קאמר ולא לגיטין דכל טעמא
דמילתא אינו אלא משום
שלום מלכות ואם לא חשו
בשטרות לא חיושו בגיטין
אלא דאי כל גט נהגו למכור
למלכי יון וכיון דבמנהגא
תליא חשיבתא לא חיישין
למלכין וגם מה שאנו נוהגין
למנות לבריות העולם בין
לכתוב ביקן לשטרות כשר הוא
ואין לחשו לשלום מלכות:
היה במבורה וכתב במעבר
וכי'. מאן אילימא בעל היינו
שינה עור ושמה שם עירו
ושם עירו אלא לא סופר
וכדאמר להו רב לספריה
כי יתיבתו בשילה תחביתו
בשילה ואצ"ר דמסרי לכו
מילי בהינו וכי יתיבתו בהינו
תחביתו בהינו ואצ"ר דמסרי
לכו מילי בשילה פ"א אם
נמסר להם למכור גט לאשה
בהינו באחד בניסן ואחרו
לכתבו עד שבאו לשילה
בעשרה בניסן שהן צריכין
לכתוב הזמן בעשרה בניסן
שאם יכתבו בא' בניסן הוו
לכתב ביום ותתחם בליילא
דפסול ואצ"ר להשתות זמן
תחביתו עם תחמתו והלכך
כתובין בעשרה בניסן בזמן
שכותבין אותו והלכך הן
צריכין לכתוב בשילה נכתב
הגט שהרי בעשרה בניסן
בשילה הן עומדין ואצ"ר
שהברייא נמסרו להן בהינו

שינה שמו ושמה בו'. לא שינה ממש^א כדלמא (דף כ) וכן
שם עירו ושם עירה לא שינה ממש אלא שיש לאותה העיר
שני שמות בשני מקומות: **ו** **ישם** עירו ושם עירה. אומר ר' ינאי
דהיינו דווקא עיר שדרין זה אצל עיר שגולה זה אפי' שינה כשר
כיון שאצ"ר לכותבו מלש שהקדמונים
שהרגילו לכותבו בשלם אלא יאירע
שיש שם יוסף בן שמעון אחר יהיה
צו סימן ע"י מקום לידה ותדע כי
כמה פעמים כותבים מקום הלידה
על פי העצם או האשה ואם שינה
פסול לא היה נכון לכותבו אלא ע"פ
עדים ולא דמי לאשמועיניהו דלפי'
מפי קרוב זה אשה נאמן דלמולך
(ביבמות דף ט): לשם קל הדבר
לכרר ועצדי לאיצולוי טובא ועוד
לאשמועיניהו כריכין להעד כדי
שלא תמעגן אצל כהן מה לנו לתקן
לכמוז מקום הלידה בחדס כיון שע"י
קך יכול לצל לידה פסול אם שינה אלא
ודאי אפי' ישנה כשר ור"מ הוציא ד
שאין שטר פסול כשנתנה זה דבר
שאין כריך מדלמך בפ"ג דמזובות
(דף כד): דלון מעלין משטרות ליוחסין^ב
דלאו אכולה מילתא קא מסהדי אלא
אמנה שצנטר ולא על מה שכתבו
שהוא כהן^ג אלמא אפילו אינו כהן
השטר כשר וסבירא הוה דעדים לא
קיימי אלא על שקר מעשה ומעשה
באחד שענה צגט מקום לידתו
והכשירו ר"י והרצה פעמים כשלא היה
להם צרור מקום הלידה הי' אומר אל
תכתבוהו כלל ומקום עמדתה^ד נמי אצ"ר
לכמוז דהא כל גיטין הצאים ממדינת
הים אין כותבין מקום עמדת האשה^ה
ש' ולהכי כל מוקי ליה^ו צבעל וצ' אפי'
מקום עמדתו כדמוקיה אקופר משום
דפשיטא דלון כריך לכמוז מקום
עמדתו: **מ** **פנני** מה תקנו מלכות
בגיטין. וא"ת והא אמרינן בפ"ק
דמסכת ע"י (דף י) וזבולה אין מונין
אלא למלכות יון בצלד אלמא לא חיישין
ישלום מלכות ואצ"ר דדוקא בגיטין
יש לחוש לשלום מלכות משפדין לפי
שהו דבר גדול^ז שמשפדין איש
מאשתו^ח כ' יתביתו בהיני בו'.
זה ליה כדלמרינן בפ"ג דצילה (דף
סה): רב הוה הוה מכתבי ליה משלי
להיני ומיהני לשלי משמע דקצובות
הן זו לזו^ט ור"מ ור"מ קטניהו^י ליה דלע"פ
יפה אותם שרגילין לכתוב כמורה צעיר אחרת שאין מקום החופה^{יא}
אע"פ שלא יהיה הסופר שם ציוס החופה דלכתמילה כריך לומר אף
צשאר שטרות כדלמך ליה רב לספריה כי יתביתו בהיני^{יב} וכי' אף
קשה לר"י דפ' גט פשוט (צ"ג דף קס). משמע דגיטין מאוחרין
זו לזו (שם קס):^{יג}

כ לוי מן המעשר בת כהן מן התרומה ואין
יורשין של זה ויורשין של זה יורשים
כתובתה ואם מתו אחיו של זה ואחיו של זה
חולצין ולא מייבמין^א אשינה שמו ושמה שם
עירו ושם עירה תצא מזה ומהו וכל הדרכים
האלו בה^ב כל עריות שאמרו צרותיהן
מותרות הלכו הצרות האלו ונישאו ונמצאו
אלו איילונית תצא מזה ומזה וכל הדרכים
האלו בה^ג הכונס את יבמתו והלכה צרתה
ונישאת לאחר ונמצאת זו^ד שהיתה איילונית
תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה^ה כתב
סופר גמ לאיש ושובר לאשה ומעה ונתן
גמ לאשה ושובר לאיש ונתנו זה לזה ולאחר
זמן הרי הגמ יוצא מיד האיש ושובר מיד
האשה תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו
בה רבי^ו אלעזר אומר אם לאלתר יצא אין
זה גמ אם לאחר זמן יצא הרי זה גמ לא כל
הימנו מן הראשון לאבד זכותו של שני:
ג **מאי מלכות שאינה הוגנת מלכות**
ה **הרומיים ואמאי קרי לה מלכות שאינה**
הוגנת משום דאין להם לא כתב ולא לשון
אמר עולא מפני מה תקינו מלכות בגיטין
משום שלום מלכות ומשום שלום מלכות
תצא והולך ממור אין ר"מ למעמיה^א דא"ר
המנונא משמיה דעולא אומר היה ר"מ כל
המשנה ממטבע שטבעו חכמים בגיטין
הולך ממור: לשום מלכות יון: וצריכא
דאי אשמועינן מלכות שאינה הוגנת משום
דמליכא אבל מלכות מדי ומלכות יון מאי
דהוה הוה ואי אשמעי' מלכות מדי ומלכות
יון משום דמלכותא הוה אבל בנין הבית מאי
דהוה הוה ואי אשמעינן בנין הבית דאמרי
קמדברי שבחיהו אבל חורבן הבית דצערא
הוא אימא לא צריכא: יהיה במזרח וכתב
במערב: מאן אילימא בעל היינו שינה שמו
ושמה שם עירו ושם עירה הלא^ב לאו סופר
כדאמר להו רב לספריה וכן אמר להו רב
הונא לספריה כי יתביתו בשילי כתובו בשילי
ואע"ג דמימסרין לכו מילי בהיני וכי יתביתו
בהיני כתובו בהיני ואע"ג דמימסרין לכו
מילי בשילי אמר רב יהודה אמר ל' שמואל
ו'
צמורח וכתב צמערב י^א וה"ה עדים שלא יחתמו^ב מ"מ צשאר שטרות
אם כתב שלי צהיני כשר כדלמרי' צחצח דיני ממונות (בטהריין ג).
שטר שכתבו צחצח צניסן צשמטה וצאו עדים ואמרו צא' צניסן
עמנו צשאר כשר דחיישינן שמא איתרוהו^ג וכתבוהו^ד אלמא אע"פ
שלא היה צעיר ציוס הכתוב צנטר כשר מ"מ אור"י שאין עושין
יפה אותם שרגילין לכתוב כמורה צעיר אחרת שאין מקום החופה^ה
אע"פ שלא יהיה הסופר שם ציוס החופה דלכתמילה כריך לומר אף
צשאר שטרות כדלמך ליה רב לספריה כי יתביתו בהיני^ו וכי' אף
קשה לר"י דפ' גט פשוט (צ"ג דף קס). משמע דגיטין מאוחרין
זו לזו (שם קס):^ז

כ לוי מן המעשר. קנסא הוא כדמפרש התם (ביבמות ה'א): **מ** **הסרומה**.
כדלמרי' בקוטה (דף כה). מונטומאה ונטמאה ג"פ"י) אחד נצבע ואחד
לצבע ואחד לתרומה: ואין יורשין של זה. צניסן שהיו לה ממנו: יורשין
הסופה. ביבמות (דף ה'א). פרכין כתובה מאי עבדתה הא קתני אין
לה כתובה ומשי כתובת צנין דירכין
שחקנו חכמים שיטשו צנייה יתר על
חולקיהון דעם אחיהון כשמתה צחי
בעלה ואע"פ שבעלה יורשה הכא לא
שקלי דקנסא קנסו: אחיו. של שני
חולך מדרכין כדפירשנו גבי גט שמא
יאמרו גירס זה ונשא זה ואחיו של
ראשון כריך לחולך מן המורה: ולא
מייבמין. משום הנדק. שינה שמו
ושמה. בנט: וכל הנדקים. המפורשים
למעלה צמשימניו: כל עריות שאמרו
רומיהן מוסרו. חמש עשרה עריות
שאמרו חכמים^א שצרותיהן מותרות
לינשא לשוק צלח חליצה כשמתו בעליהן
בלא צניס: הלאו הלאו. של עריות:
ונישאו. לשוק: ונמצאו. העריות
איילונית ואילונית מילתא שחיי קדושי
המת צטעות ונמצאו שלא היו אלו
צרותיהן ולא פטרס העריות האלו מן
חליצה: **ס** **אלא מזה**. מצעל שנישאת
לשוק צלח חליצה: **אלא מזה ומו**. מן היבס: וכל הדרכים
האלו בה. וביבמות (דף כג). מוקמינן לה
כדפי' דצ"ר קד"ל (טו) וביבמות
הוא ביבמות מג. י (י) וצ"ר,
ע"י דצ"ר נוסף: והיינו
דכפי' ציו אלה מזה. הוא
פסוק בעצמיהו א' (ט) וצ"ר,
לא וצ"ל כפי' רביעי לז'
ילתא התם צניס אלא צניס'
ד"ה הוא דלחמיקו. וע'
בגהות ועדושים כן. א'
כ"ט מלכא עור סוף הידיו ללא
דצ"ר אלא תנן ירין מילא
כעין לשון תוס' צניס ר"א טו'ן
ו"ל (ג) וע' תוס' ביבמות כ"א:
ד"ה מלכות וזי' מזה דברי א'
כעין תוס' צניס ר"א טו'ן
כ"ט ע"י ברה"ש (טו) כמנה"ש
ש"ף גימיה מתיבה דלא מייחז
שוקלה אע"פ,

מוסף רש"י

מוסף בעמוד קודם

מוסף תוספות

א. דאי' הוה ליה למינטק
לא כתובי כלל דפסול לריב.
דמתניין ר"מ כדאמרין.
והוה וברואו טפי. אלא שינה
שמו היינו שכתב עם גדיל
בירודה. תוס' לעיל כ"ה ד"ה א'
בגון שיש לו ב' שמות אחד
בירודה ואחד בבילה והיה
בירודה וכתב עם שני גדיל.
תוס' גמ' פ"ג ע"ב ד"ה מ"ש
צ"ה. קורין אותה בירודה
בשם אחד ובגילוי בשם אחד
וכתב לגיטא אשתו
שביהודה בשם שבגילוי
בלבד. ש"ף. ג. אם היה
כתוב בן איש פלוני כהן.
הל"ש שם. T. [כיון דאין
צריך לכתובה. הל"ש שם.
ה] ושל' הבבלי האשה ביום
הכתובה. הל"ש שם.
I. [ד]מ"י יודע באיזה מקום
עומדת האשה והי' באיש
נמי. הל"ש שם. T. היה
במורה וכתב במערב [לקמן
בגמרא. הל"ש. ו. בעיניהם.
תוס' גמ' פ"ג ע"ב ד"ה מלכות.
I. ואין תוהם
שבת בעיניהן. ק"י צ"ה ס'
ע"ב. I. [ד]האי דקאמר
אלא אסופר לז' דוקא. אלא
משום חששת העדים. דריך
לכתוב בשטר שם העיר
שיעריה חותמין בו אפילו
נכתב בעיר אמור. שלא
יאמרו לעדים עמנו הייתם
באותו היום במקום אחר.
הל"ש שם. ו' ע"י מר"ש
שם. T. מלכות גט אחד
בניסן. תוס' סנהדרין ל"ג ע"א
ד"ה אשירין. T. במקום
שאומרים המוקי. תוס'
סנהדרין שם. צניס כ"ף. וע'ע'
כ"ף על ה"ר"ף כ"ף.
I. ושולחה לחתן לעיר
אחרת שהוא מקום חופה
וכותבין שם עיר החופה שם חותמין. תוס' מ"ג פ"א א'
ועכשיו ימנו מומן הכתוב בו כיון פשוט. שלא ידעו והחליטו מקושר היה. תוס' לעיל פ"ג ע"א ד"ה
יש לקש.

אתה יכול להוסיף ק"ל דלא שמה ערות: [בתנ"ג] תצא מזה ומזה. פ"י אם נשאת בגט זה תצא מן השני מפני שנשאת בגט פסול ואצ"ר שיש להם טעם על דעת המלכות
שאסורה להפסיק האסורה לברעל ולראשון נמי אסורה לחזור מפני שנתנה תחתיו וצריכה גט מזה ומזה מן הראשון צריכה גט שהי' הראשון היה פסול וכן השני צריכה גט לא מביעא בשלום מלכות או היה במבורה וכתב במעבר שפסולין מדרבנן ורביהון הן
דמאורייתא ותפסי בה קודשי שני שהיא צריכה גט ממנו אלא אפילו בשניה שמו ושמה שהיא פסול דמאורייתא והיא אשת איש ולא תפסי בה קודשי [שנן] צריכה גט ממנו שמא יאמרו העולם גירשה הראשון בגט כשר ומשי' נשאה השני ועכשיו אשת
איש יצאה בלא גט ואצריכה גט מן השני כדאמרן בהאשה רבה (ביבמות פ"ה) אין לה כתובה וכי' דמאי עממא תקינו רבנן כתובה כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציא את התא קלה וקלה: ולא פירות ולא מונות אלא בלאות. מ"ט טנאי
כתובה ככתובה: ולא פירות. פ"י דין פירות שתקנו לאשה פרייה מן השבייה תחת נכסי מלוך לא יתן אלא כולם: ולא מונות אפילו לזוהר ואכלה אינו משלם לה: ולא בלאות אפילו בלאותיה שהם בינין מנכסי נדונייתה קנסוה חכמים להפסידיה מפני שנתא
בגט זה ולא אחרת לחופה ואם נתלה מזה ומזה תחזור ולא אמרינן מ"מ אחר דתפס והולך מזה ומזה מן השני הוה ממור דמאורייתא היא דהגט הוא פסול דמאורייתא בגו' שניה שמו ושמה ובשלום מלכות והיה במבורה וכתב במעבר אפילו פסול
מדרבנן הוה ממור מדרבנן ואסור בממורת ואינו לוקח לו כשרה שהוא ממור מדרבנן ולא ממורת דמאורייתא הוה כשר אלא לוקח גירסה דקלה גרים לא אקרי קהל וכן אם החזיר לה הראשון הוה ממור מדרבנן לא זה הוה מטמאין לה דאמר רב טטמא הוא
לאשה כשרה והוה מטמא לאשתו פסולה ואפילו בגט פסול מדרבנן דמאורייתא חזיא ליה ואמרינן לה יטמא מצוה ב"ד עוקרין דברי תורה בשב ואל תעשה: ולא זה הוה זכאין במציאתה מ"ט אמרו חכמים מצאתה אשה לבעלה משום איבה הוא תרוי
לה איבה. ולא ביבמות טטמא אמור רבנן בעיני דיה לבעלה משום דקאכלה מוניי האכא כיון ממוני ליה לאו ירדיה הוה: ולא בהפרת נדרה. טעמא אמר רבנן בעל מפי' רבי שלא נתגנה על בעלה התגנה ותתגנה